

[Undervisningsministeren.]

fordi det er helt afgørende, er, at man jo ikke kan tænke sig — det sagde hr. Johan Philipsen heller ikke — en dansk deltagelse i international forskning på disse store felter, uden at der er, hvad vi kan kalde et nationalt brohoved — hvis vi nu skal tale om det nationale — uden at der er en følgeforskning. Jeg tror nok, at vi i hvert eneste aktstykke, jeg har haft med at gøre i de år, jeg har været undervisningsminister, når jeg har skullet bede finansudvalget om et eller andet til international forskning, så altid enten direkte har opført beløb til den følgeforskning, der dermed blev nødvendig herhjemme, eller også har vi i hvert fald antydnet, at der ville komme krav om sådanne beløb. Jeg kan nævne, at vi senest i forbindelse med ESO-samarbejdet, som jeg er glad for vi fik så let igennem tinget for nylig, gjorde opmærksom på, at det gav nye muligheder internationalt; det drejede sig om opgaver, vi ikke kunne løse nationalt, men samarbejdet ville medføre visse muligheder herhjemme og også give nogle udgifter til en følgeforskning. Jeg tror ikke, vi på nogen måde er uenige om det; jeg har blot gerne villet pege på det, fordi det jo ikke er et enten-eller, men — hvis man vælger at tage del i europæisk, nordisk og anden international forskning — et både-og.

Hr. Johan Philipsen var inde på spørgsmålet om tempoet og sagde, at alle — der blev udtrykkelig sagt: alle — havde vurderet, skal vi sige højst forskelligt på forskellige tidspunkter, når det drejede sig om tempoet i opbygningen af atomkraftværker herhjemme. Jeg vil gerne heroverfor sige, at vi må vel i dette øjeblik fastholde det, som er konklusionen i betænkningen fra atomkraftudvalget, der kom her i efteråret — jeg siger: foreløbig fastholde det; det er det nyeste udtryk, vi har. Det hedder deri:

„De danske elværkers undersøgelse viser, at atomkraftens indpasning i det danske elforsyningssystem under visse forudsætninger vil kunne finde sted fra

omkring midten af 1970'erne, og at projekteringen af det første atomkraftværk kan blive aktuel om få år, formentlig inden 1970.“

Siden den tid har der været et møde i den arbejdsgruppe, der arbejder med de sikkerhedsspørgsmål, som bl. a. hr. Knud Thomsen var inde på, og man har senest på et møde i januar udtalt, at med henblik på det forberedende arbejde i sikkerhedsgruppen — og jeg er helt enig i de synspunkter, hr. Knud Thomsen dér anlagde — må regeringen, administrationen og de ansvarlige myndigheder sørge for at have den viden, der skal være til rådighed, og have den i rette øjeblik, og at det forberedende arbejde vedrørende denne sikkerhedsvurdering af atomkraftprojekter burde tilrettelægges sådan, at man i 1969 var rede til at behandle eventuelle konkrete ansøgninger om tilladelse til opførelse af atomkraftværker. I denne arbejdsgruppe er elværkerne jo også stærkt og godt repræsenteret. Det er altså nok rigtigt, at der har været en vis usikkerhed, men nu er der formentlig, så langt vi kan gøre det, skabt klarhed, i hvert tilfælde en foreløbig klarhed, med de bemærkninger, der er kommet fra atomkraftudvalget sidste efterår.

Det er vel nok rigtigt, når hr. Johan Philipsen siger, at der periodevis har været skabt vel stærke forventninger med hensyn til, hvad der kunne ske på det danske marked. Men også her vil jeg gerne have lov at anføre et citat fra atomkraftudvalgets betænkning, som jo i det hele taget er god læsning i forbindelse med netop de problemer, som hr. Johan Philipsen rejste. Der siges deri:

„Selv om dansk industri måske ikke i dag sigter umiddelbart imod et selvstændigt dansk reaktorbyggeri og derfor først og fremmest vil være interesseret i passende samarbejdsarrangementer med udenlandsk virksomhed inden for området, er det ikke givet, at det samme vil gælde ud i fremtiden, da man er indstillet på efterhånden at udøve en